

Nota necrològica

Si, amb serietat, d'alguna cosa ha servit la quarta conferència que ha celebrat recentment la Unitat del Poble Valencià (UPV) no ha estat per a altra cosa que perdre, des del punt de vista nacional, l'esperança. I si el mapa isobàric de la localitat s'ha ajustat a les previsions, el sector que pretenia, en va, rehabilitar el nacionalisme en la UPV haurà tocat el dos. Haurà emigrat de la formació i els seus regidors s'hauran resituat, de moment, en el grup mixt dels consistoris de la seua implantació. I si no, probablement esbalaïts per l'incert futur que la *pàtria* —infal·lible imperatiu— adquirirà amb la seua deserció, hauran decidit simplement quedar-s'hi, discrepant confortablement, contribuint, amb la dilació, a arruïnar qualsevol expectativa discreta.

L'incident, en cap dels casos, implica la defunció política del partit, sinó que, senzillament, les seues sigles ja no serveixen per a vehicular cap projecte d'ambició nacional. Han caducat com un *d'none*, en aquest sentit. UPV, ho han proclamat els autors de la recepta, és a partir d'ara un partit d'esquerra *més*, sense cap singularitat més que la improvisació. Podrà continuar exercint de gestoria vegetariana ("Ara, per a ser d'UPV, t'has de fer vegetarià", **Joan Fuster** diuen que *dixit*) i, arribat el cas, formular la coalició oportuna amb l'oportú tauró *hospitalari* per tal d'assegurar-se la manutenció. I a esgrimir la vincapervinca.

Si fem una miqueta de retrospectiva, l'agrupació política ha passat de 2.000 militants a 1.100, i de 58.000 vots a 40.000. És evident que les conclusions que mouen al vot són en ocasions obscures, i que les quantitats oscil·len mercúricament en funció d'aquesta causa, però que la militància de quota —la feligresia incondicional— haja disminuït en les proporcions que s'expressen més amunt, hauria de clamar a una revisió potent, sense reparar en la butxaca.

És versemblant que, en la dosi que corresponga, les claus de tals precipitacions siguen localitzables no només en les vacil·lacions de l'organització davant temes nacionalment crucials, sinó també en la psico-somatització del partit. D'entrada, com propugnarien els que ara són objectiu de pacte per part d'UPV, si més no a l'Ajuntament de València, el partit ha renunciat durant tots els anys de presència parlamentària a defensar les posicions que, per ascendència, li pertocaven. Al punt que, en segons quins casos, algun partit que en determinades èpoques s'ha manifestat reticent amb el tema, com és el cas d'Esquerra Unida (EU), ha hagut d'envair la parcel·la òrfena i, de rebot, assumir l'espai ideològic (no hi ha una altra explicació plausible als corrents migratoris d'UPV a EU).

Per contra, UPV ha acaparat l'exaltació de la frondositat vegetal (provocant

un efecte contrari, sarcasme descarnat, que ha accelerat l'ingrés de l'ecologisme civil en EU), ha demanat la desviació de l'1 per cent del pressupost autonòmic per al Tercer Món (filantropia remarcable que, en tot cas, correspon a una nació amb estat, ja que la nació sense estat té vices tercermundistes) i ha induït, amb èxit, a l'abolició del privilegi del personal docent a no pagar matricules (danyant els interessos del 80 per cent de la seua clientela).

Per un altre costat, si és cert que a altres partits la coalició els ha atorgat la majoria d'edat, UPV és l'excepció que confirma la regla: li ha servit exclusivament per a retrocedir sobre la minúscula singladura feta. Per si sola és incapaç de personar-se en el Parlament, i si s'hi instal·la amb pactes, limita l'acció a enviar faxes i a realitzar campanyes electorals clandestines (com és el cas de les *euro-pees*, que van substituir el cartell de paper, a favor d'una campanya neta i verda, per la banderola de plàstic, ocasionant l'agressió corresponent a la naturalesa pel component no biodegradable de l'invent).

De manera que el Consell Polític d'UPV, una formidable acumulació de cèl·lules difuntes amb ínfules de perpetuïtat i patrimoni, ha aconseguit convertir un moviment germinal i esperançat en una caricatura veïnal que tira cap a domèstica. Que també té el seu mèrit. I el nacionalisme —com en els 60, els 70 i els 80— continua sent una hipòtesi civil. La condolència als creients i l'enhorabona als que saben viure del negoci. Són quatre dies.